

Dosar nr.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A. CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 04.03.2026
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: X
GREFIER: X

CONFORM CU
ORIGINALUL

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulate de *reclamanta X* în contradictoriu cu *pârâta*, având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, au lipsit părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform art. 119 alin.1 din R.O.I.I.J., prezentând pe scurt modul în care s-a îndeplinit procedura de citare a persoanelor chemate la proces, precum și faptul că, în cauză, a fost preschimbabil termenul de judecată din 25.03.2026 la 04.03.2026, după care:

Ca urmare a preschimbării termenului din 25.03.2026 la data de 04.03.2026, părțile fiind citate, *Curtea constată că procedura de citare cu toate părțile în prezenta cauză este legal îndeplinită. Constată în același sens Curtea că părțile au solicitat ca, în termenul dispozițiilor 411 Cod procedură civilă, cauza să se judece în lipsa acestora.*

Cu respectarea principiului contradictorialității, astfel cum este reglementat de dispozițiile articolului 14 din Codul de Procedură Civilă, dar și cu respectarea dreptului la un proces echitabil, astfel cum a fost edictat prin dispozițiile articolului 6, paragraful 2, CEDO, Curtea opinează că în prezenta cauză este necesară sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu unor chestiuni de drept, dat fiind că sunt îndeplinite sub aspectul condițiilor de admisibilitate dispozițiile articolului 2 alin.1 din OUG nr.62/2024, raportat la art. 519 și art. 520 Cod procedură civilă.

În acest sens urmează să fie adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție-completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, următoarele întrebări:

1. În lumina jurisprudenței Curții Constituționale și a dispozițiilor articolului 20, 21 și art. 31 al. 1 din Cartea Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, coroborat cu articolul 1, Protocolul 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, privind egalitatea de tratament și interzicerea discriminării în materie de remunerare, dispozițiile articolului 882 alineatul 5 din Legea 304/2004, coroborate cu dispozițiile articolului 13 alin. 1, litera a) din Ordonanța de Urgență a Guvernului 27/2006, pot fi interpretate în sensul că permit acordarea diferențiată a unor drepturi salariale în cadrul aceleiași categorii profesionale, atunci când criteriul diferențierii constă exclusiv în vocația încadrării formale într-o anumită funcție, în absența unor diferențe obiective și rezonabile privind funcția similară grad profesional și vechimea?

2. În interpretarea deciziei ÎCCJ nr. 13/2023, potrivit căreia dreptul prevăzut de art. 882 alineatul 5 din Legea 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brută, lunară, acest drept trebuie considerat ca un element al indemnizației de încadrare în sensul articolului 7, litera c) și articolului 6 litera c) din legea cadru. 153/2017, susceptibil de a intra mecanismul de egalizare pentru situații comparabile sau un beneficiu salarial individualizat, exclus de la analiza comparativă a egalității de tratament?

Ca atare, Curtea rămâne în pronunțare pe sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri pentru dezlegarea unei chestiuni de drept și, de asemenea, în conformitate cu dispozițiile 520 Cod procedură civilă, asupra suspendării cauzei.

CURTEA,

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 03.08.2023, sub nr. 5370/2/2023, reclamanta X, în contradictoriu cu pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat plângere prin care a solicitat să se constate nesoluționarea de către pârâtă în termenul legal a contestației pe care a formulat-o împotriva Ordinului Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, nr. 959/1/12.04.2023, respectiv împotriva Ordinului nr.1003/1/02.05.2023, emis de Președintele ÎCCJ, iar pe cale de consecință a solicitat admiterea contestației formulate împotriva celor două Ordine, revocarea actelor administrative menționate și emiterea unui alt Ordin prin care să se dispună:

1. Acordarea valorii de referință sectorială (denumită în continuare VRS) de 605,225 lei, data recunoașterii dreptului la recalcularea indemnizației de încadrare prin luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 484,18 lei, la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din O.U.G. nr. 20/2016, în conformitate cu titlul executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 701/02.12.2021, pronunțată de Tribunalul Teleorman-Secția CMASCAF în dosarul nr. 177/87/2021, rămasă definitivă, iar nu cu data de 01.01.2018 (astfel cum s-a menționat în Ordinul Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, nr. 959/1/12.04.2023), respectiv nu cu data de 01.04.2023 (astfel cum s-a menționat în Ordinul emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție), valorificarea urmând a se realiza și pe viitor, până la încetarea condițiilor legale de acordare, majorată cu 25% conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017;
2. Acordarea VRS, începând cu data de 21.10.2017, prin aplicarea la indemnizația de încadrare brută lunară a majorărilor de 2%, 5% și 11% conform O.G. nr. 10/2007, având în vedere Legea nr. 71/2015 și a O.G. nr. 10/2007, luând în considerare salariile majorate în acord cu nivelul maxim de salarizare, prin aplicarea la indemnizația de încadrare brută lunară a majorărilor de 2%, 5% și 11% conform O.G. nr. 10/2007;
3. Acordarea coeficientului de multiplicare 19, începând cu data de 24.10.2016 conform titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr.481/12.12.2019 pronunțată de Tribunalul Teleorman-Secția CMASCAF în dosarul nr. 17357/87/2019, definitivă și executorie.
4. Acordarea sporului de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, a sporului de 5% de confidențialitate și a sporului de 15% pentru condiții vătămătoare sau periculoase, începând cu data de 01.01.2018-la zi, dar și în continuare, ca urmare a respectării principiului nediscriminării raportat la judecătoria din cadrul Tribunalului Vâlcea, ce beneficiază de o hotărâre judecătorească definitivă, prin care li s-a recunoscut dreptul la sporurile menționate, în cuantum total de 45% din indemnizația de încadrare brută lunară și
5. Recalcularea indemnizației de încadrare, începând cu data de 16.10.2018 și în continuare, pentru viitor, cu includerea unui procent de 2% din aceasta, reprezentând echivalentul diurnei, stabilite potrivit art. 13 alin.1 lit. a din O.U.G. nr.27/2006, drept recunoscut în favoarea judecătorilor din cadrul Tribunalului Timiș prin hotărâre judecătorească definitivă.

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizata, reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (3) O.U.G. nr. 62/2024, „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială

ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal. (3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) al aceluiași act normativ, „(1) Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

În cauză se constată că sunt îndeplinite condițiile de sesizare prevăzute de art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, respectiv ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept, iar de respectiva chestiune de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

De asemenea, aceste condiții nu trebuie privite în mod singular astfel cum s-a reținut în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție ulterioară adoptării O.U.G. nr. 62/2024, ci se subsumează parțial condițiilor prevăzute de art. 519 – 521 din Codul de procedură civilă, care vor fi analizate în cele de mai jos.

I. Îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării

1.1. Condiția existenței unei chestiuni de drept

1.1.1. În urma analizei cererii de chemare în judecată formulată de reclamantă, se remarcă faptul că această invocă, în esență, un alt tip de discriminare față de cea care a fost analizată prin Decizia HP nr. 13/2013. Astfel, în timp ce prin Decizia HP nr. 13/2012 a fost analizată discriminarea directă în materia salarizării judecătorilor în raport cu procurorii din cadrul SIIJ, prin acțiunea de față reclamanta invocă discriminarea existentă prin comparare cu alți judecători care au obținut prin hotărâre judecătorească (printr-o acțiune de primul tip) dreptul pe care legiuitorul nu l-a prevăzut în mod expres în favoarea lor.

Or, prin decizia anterioară s-a stabilit că „Dreptul reglementat de art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o „funcție similară” cu a acestora (s.n. a procurorilor SIIJ), astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017”.

Așa cum reiese din această hotărâre obligatorie, în litigiul care a condus la sesizarea instanței supreme, s-a invocat existența unei situații de discriminare prin raportare la procurorii care își desfășurau activitatea în cadrul SIIJ, „fără a fi invocată nicio hotărâre judecătorească definitivă care să fi recunoscut beneficiul drepturilor de detașare în favoarea unor judecători” (paragrafele 19 și 26), iar instanța supremă a folosit în analiza sa, ca reper de comparație, doar ipoteza procurorului SIIJ (paragraful 153).

În aceste condiții, se poate concluziona că interpretarea stabilită prin Decizia HP nr. 13/2023 cu privire la noțiunea de „funcție similară” are caracter obligatoriu doar în cazul în care se invocă situația de discriminare în raport cu un procuror care și-a desfășurat activitatea în cadrul SIIJ, neputând fi extinsă la situații când elementul de comparație este diferit, adică între judecători care au un alt grad profesional și care desfășoară o activitate jurisdicțională distinctă. Totodată, prezenta cerere nu repune

în discuție condiția „funcției similare” analizată în Decizia anterioară, ci efectele calificării dreptului de 2% ca parte a indemnizației de încadrare în cadrul mecanismului de salarizare unitară reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, interesând dacă devine aplicabil în acest caz mecanismul de egalizare.

Problema de drept prezintă dificultate întrucât Decizia HP nr.13/2023 a stabilit natura juridică a dreptului, fără a clarifica însă pe deplin consecințele acestei interpretări asupra aplicării principiilor nediscriminării și egalității consacrate de dreptul intern și european.

În speța de față, astfel cum s-a indicat la pct. 1.1, reclamanta se raportează la Sentința civilă nr. 317/22.03.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă, prin care a fost admisă acțiunea formulată de reclamantii – judecători din cadrul Tribunalului Timiș – și s-a dispus: Obligă părătul Tribunalul Timiș, raportat la perioada în care a avut calitatea de angajator al reclamantilor, la plata indemnizației de încadrare începând cu data de 16.10.2018 și pe viitor, cu includerea unui procent de 2% din aceasta, reprezentând echivalentul diurnei, stabilite potrivit art. 13 alin. 1 lit. a din O.U.G. nr. 27/2006, drept acordat în favoarea procurorilor numiți în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, în temeiul art. 88 indice 2 alin. 5 din Legea nr. 304 din 2004, sume actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală penalizatoare.

Astfel, prin această hotărâre s-a dispus recalcularea indemnizației de încadrare cu includerea procentului de 2% pe zi judecătorilor reclamantii, fără să fi fost impuse condițiile de grad profesional și vechime în funcție stabilite pentru procurorii SIIJ.

Revenind la condiția existenței unei chestiuni de drept, trebuie observată și evoluția cadrului normativ aplicabil salarizării personalului din sistemul de justiție, inclusiv de concepția Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit căreia drepturile salariale ale magistraților sunt structurate pe două componente esențiale, respectiv indemnizația de încadrare, ca element central și definitoriu al remunerației și celelalte elemente salariale prevăzute de lege.

Legislația în materia salarizării personalului din sistemul justiției, în istoria recentă a suferit multiple actualizări și modificări, care de multe ori nu au integrat coeziv noua normă cu cele anterioare, care s-au menținut, iar acest lucru a determinat interpretări neunitare în aplicare.

Actele normative anterioare intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, care au reglementat drepturile salariale ale personalului din justiție, au stabilit că indemnizația de încadrare este rezultatul înmulțirii unui VRS cu un coeficient de multiplicare, specific atât nivelului instanței, cât și funcției ocupate. Fundamentul acestor acte normative l-a constituit ideea ca diferențierea veniturilor, în considerarea fie a nivelului instanței, fie a funcției ocupate, să fie realizată în mod exclusiv prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul VRS rămânând constant.

Astfel, prin OUG nr. 27/2006, privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul juridic, ce a intrat în vigoare de la 1 aprilie 2006, se prevede că indemnizația de salarizare se stabilește „pe baza valorii de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță” [art. 3 alin. (1)].

Prin cele trei legi unice de salarizare - Legea nr. 330/2009, Legea nr. 284/2010 și Legea nr. 153/2017 - legiuitorul a schimbat radical sistemul de salarizare la nivelul întregului personal bugetar și a inclus dispoziții reformatoare. Totodată, au fost amânate de la aplicare principalele elemente ale salarizării stabilite prin Legea nr. 330/2009 și Legea nr. 284/2010, iar, pe de altă parte, s-au menținut de la an la an drepturile avute anterior intrării în vigoare a noului act normativ. Acest fapt a asigurat supraviețuirea elementelor de salarizare stabilite prin actele normative anterioare, inclusiv raportarea indemnizației de încadrare la valoarea de referință sectorială aplicată succesiv și coeficienți de multiplicare.

De altfel, în jurisprudența obligatorie a ÎCCJ (Deciziile nr. 55 din 13 septembrie 2021 și nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) s-a statuat

că singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială.

În paragraful 73 al Deciziei nr. 55 din 13 septembrie 2021 s-a reținut că diferențierea veniturilor magistraților - în considerarea fie a nivelului instanței ori al parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă - se face „în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul valorii de referință sectorială rămânând însă constant”. Spre deosebire, celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază - coeficientul de multiplicare - constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerarea fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci, dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii.

Astfel, și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 rămâne valabil același mod de determinare al indemnizațiilor pentru personalul din familia ocupațională „Justiție”, prin înmulțirea valorii de referință sectorială (stabilită unitar) cu un coeficient de multiplicare variabil (astfel cum a fost determinat, raportat la fiecare funcție prin reglementările anterioare).

În raport cu aceste mențiuni, se remarcă faptul că prin includerea în indemnizația de încadrare a judecătorilor a procentului de 2% pe zi, stabilit conform art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006, calificat prin HP nr. 13/2023 ca fiind indemnizație de încadrare suplimentară, fără a fi impusă îndeplinirea condițiilor aplicabile procurorilor din cadrul SIIJ, se conturează o posibilă interpretare cu privire la existența unei veritabile majorări salariale aplicabile asupra indemnizației de încadrare în ansamblul său, în contextul în care diferențierea veniturilor magistraților - fie în raport cu nivelul instanței/parchetului, fie în raport cu funcția exercitată - se realizează, în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare diferiți, iar nu prin mecanisme circumstanțiale ori prin avantaje individualizate.

Ținând cont de faptul că, potrivit Legii-cadru nr. 153/2017, indemnizația de încadrare reprezintă elementul central și definitoriu al remunerației judecătorilor, iar structura acesteia este una normativ determinată, se poate extrage concluzia că orice drept salarial calificat ca parte a acesteia se integrează în baza sa de calcul, integrarea nefiind o simplă modalitate de plată, ci o determinare a naturii juridice a dreptului, care îl transformă în element constitutiv al salariului de bază.

Având în vedere paradigma reflectată de (i) jurisprudența Curții Constituționale, respectiv, Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 prin care Curtea Constituțională a reținut în mod explicit faptul că nu este permis ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite și (ii) interpretările instanței supreme în cadrul mecanismelor de unificare care au făcut aplicarea interpretării constituționale, reiese faptul că se impune o analiză particulară a normelor juridice în raport cu Sentința civilă nr. 317/22.02.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor, din perspectiva efectelor unei majorări salariale aplicabile unei baze unitare.

În raport cu Decizia HP nr. 13/2023 prin care s-a statuat că diurna cuvenită în temeiul art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare și ținând cont de temeiurile de drept invocate în prezenta cauză, se reflectă necesitatea stabilirii dacă procentul de 2% (echivalentul diurnei prevăzute de art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006) calificat deja ca fiind indemnizație suplimentară dobândește caracterul unei componente permanente a remunerației principale, iar nu al unui drept ocazional ori distinct.

Cu alte cuvinte, la acest moment, spre deosebire de situația analizată prin Decizia HP nr. 13/2023, principiul egalizării indemnizațiilor la maxim poate reclama raportarea la drepturile altor judecători, în sensul recunoașterii lor în favoarea întregii categorii profesionale, în condițiile în care elementul salarial în discuție poate fi interpretat ca fiind unul cu aplicare generală, cu impact asupra

modului de calcul al indemnizației de încadrare sub forma unui procent fix aplicabil invariabil tuturor judecătorilor.

În contextul dat, apreciem că trebuie stabilită și incidența Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin care instanța supremă a stabilit că „principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”, precum și în ce măsură includerea procentului de 2%, drept recunoscut unor judecători, poate fi calificată drept un element unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare juridică indiferent de gradul instanței sau de funcția ocupată și dobândește, astfel, o aplicare generală.

Totodată, în analiza pe care o reclamă prezentul demers judiciar trebuie avute în vedere și exigențele dreptului european în materia egalității de tratament în materie remunerare. Astfel, dispozițiile art. 20 și art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene consacră principiul egalității în fața legii și interzicerea oricărei discriminări, iar art. 31 alin. (1) din Cartă garantează dreptul fiecărui lucrător la condiții de muncă echitabile și juste, inclusiv sub aspectul remunerației. În același sens, art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale protejează drepturile patrimoniale, inclusiv creanțele salariale recunoscute de lege sau prin hotărâri judecătorești definitive. În consecință, calificarea procentului de 2% ca element structural al indemnizației de încadrare sau, dimpotrivă, ca beneficiu individualizat, trebuie realizată într-o manieră compatibilă cu aceste exigențe, evitând menținerea unor diferențe de tratament salarial în cadrul aceleiași categorii profesionale care nu se întemeiază pe criterii obiective și rezonabile.

Apreciem, așadar, că în ceea ce privește natura dreptului recunoscut prin hotărâre judecătorească definitivă în favoarea judecătorilor din cadrul Tribunalului Timiș suntem în prezența unei veritabile chestiuni de drept, care derivă din interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004, coroborate cu art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006 și cu dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017 privind indemnizația de încadrare, în sensul de a se stabili consecințele ce derivă din interpretarea dată de instanța supremă prin Decizia nr. 13/2023 asupra aplicării principiilor nediscriminării și egalității.

1.1.2. În ceea ce privește intervalul de timp pentru care dreptul trebuie acordat, prin cererea introductivă reclamanta a indicat că acesta nu se circumscrie perioadei de existență a Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, în contextul în care reperul de comparație nu este reprezentat de procurorii din cadrul acestei structuri, ci de judecătorii care beneficiază de Sentința civilă nr. 317/22.03.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. 4543/11/2021, definitivă.

Or, prin această hotărâre judecătorească s-a recunoscut dreptul reclamanților la recalcularea indemnizației de încadrare, cu includerea unui procent de 2% din aceasta, începând cu data de 16.10.2018 și pe viitor, fără a se face vreo referire la încetarea stării de discriminare, ca moment final pentru drepturile salariale solicitate.

În acest sens, se pune problema justificării unei eventuale limitări temporale a includerii acestui drept în indemnizația de încadrare, în absența unei intervenții legislative exprese care să modifice structura sau quantumul bazei salariale, care ar reprezenta, în esență, transformarea unui element structural al indemnizației de încadrare într-un avantaj personalizat, dependent de conduita procesuală a fiecărui titular al funcției, ceea ce ar contraveni însăși concepției unitare a sistemului de salarizare și ar afecta coerența mecanismului legal de determinare a salariului.

Se remarcă faptul că din cuprinsul Sentinței civile nr. 317/22.03.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. 4543/11/2021 rezultă că respectivul drept a fost recunoscut în considerarea

CONFORM CU ORIGINALUL

funcției deținute și a atribuțiilor prevăzute de lege, realități juridice care nu s-au schimbat, exercițiul funcției de judecător continuând a se realiza în aceleași condiții, inclusiv din punct de vedere instituțional.

Cu toate acestea, se poate observa faptul că alta este însă situația procurorilor SIIIJ, destinatarii dispozițiilor art. 882 alin. (5) din legea nr. 304/2004, având în vedere că la data de 14.03.2022 a fost desființată Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar procurorii din cadrul acesteia, inclusiv cei cu funcții de conducere, au revenit la parchetele de unde au provenit sau la parchetele la care au promovat în condițiile legii pe perioada desfășurării activității în cadrul structurii [art. 2 alin. (2) din Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală].

Problema întinderii în timp a dreptului pretins nu constituie o chestiune autonomă, distinctă de analiza naturii sale juridice, ci reprezintă o consecință directă și firească a calificării acestuia. Astfel, în măsura în care procentul de 2% este interpretat, în lumina Deciziei HP nr. 13/2023 și a structurii reglementate de Legea-cadru nr. 153/2017, ca element structural al indemnizației de încadrare, el se integrează în baza de calcul a acesteia și dobândește vocație de stabilitate, subzistând independent de existența sau desființarea SIIIJ. În schimb, dacă se reține caracterul său de beneficiu circumstanțial, strict legat de contextul normativ și instituțional în care a fost instituit, atunci încetarea aceluiași context – respectiv desființarea SIIIJ – determină și limitarea în timp a efectelor sale, fără posibilitatea perpetuării dreptului în afara cadrului care i-a justificat acordarea.

1.1.3. Prin urmare, în raport de aceste argumente, apreciem că suntem în prezența unei veritabile chestiuni de drept asupra căreia este necesară intervenția instanței supreme, potrivit prevederilor O.U.G. nr. 62/2024.

În mod concret, litigiul ridică o dificultate juridică serioasă privind: (i) efectul și regimul procentului de 2% (echivalentul diurnei) odată calificat ca element al indemnizației de încadrare; (ii) efectele unei hotărâri judecătorești definitive care a recunoscut acest drept unor judecători, din perspectiva principiilor nediscriminării/egalității și a mecanismului „egalizării la nivel maxim”; precum și (iii) întinderea în timp a acestui drept (inclusiv după desființarea SIIIJ), în lipsa unei intervenții legislative exprese care să tranșeze situația judecătorilor.

Or, tocmai această suprapunere între calificarea dreptului ca parte a indemnizației de încadrare (cu vocație de stabilitate și integrare în baza de calcul), efectele constitutive ale hotărârilor judecătorești definitive și absența unei reglementări exprese care să limiteze dreptul pentru judecătorii cărora li s-a recunoscut „pe viitor”, generează un dubiu interpretativ apt să producă practică neunitară: dacă procentul de 2% dobândește caracterul unui element structural al indemnizației de încadrare, cu aplicabilitate generală și aptitudine de egalizare la nivel maxim, inclusiv în considerarea hotărârilor judecătorești definitive, sau dacă rămâne un avantaj individual/circumstanțial, exclus de la analiza comparativă a egalității de tratament.

1.2. Soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că Decizia instanței supreme pronunțată în această procedură trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate trebuie să o aibă în cadrul soluționării litigiului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 64/2024, publicată în Monitorul Oficial nr. 1251 din 12 decembrie 2024).

Or, în speță, lămurirea chestiunii de drept anterior expuse este determinantă pentru soluționarea pe fond a cauzei, întrucât soluția ce urmează a fi pronunțată depinde în mod direct de efectele calificării juridice a procentului de 2% în materia salarizării unitare a judecătorilor.

Astfel, dacă se va stabili că procentul de 2% recunoscut prin hotărâre judecătorească definitivă constituie un element integrant al indemnizației de încadrare, cu aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale, în sensul jurisprudenței obligatorii a instanței supreme, atunci se impune interpretarea că este necesară extinderea acestuia și în favoarea reclamantei.

În schimb, dacă se va aprecia că dreptul respectiv are un caracter individual, circumstanțial sau limitat strict la destinatarul expres indicați de norma inițială, fără a dobândi natura unui element structural al indemnizației de încadrare pentru întreaga categorie profesională, atunci diferența de tratament salarial nu va putea fi calificată drept discriminatorie, iar cererea reclamantei va fi lipsită de teme.

Prin urmare, dezlegarea chestiunii de drept privind întinderea și efectele în timp ale procentului de 2% este aptă să determine însăși soluția ce urmează a fi pronunțată asupra capătului de cerere prin care reclamanta solicită recalcularea și plata a diferențelor salariale pentru perioada 16.10.2018 și, în continuare, pentru viitor, rezultate ca urmare a acordării echivalentului diurnei de 2% pe zi din indemnizația de încadrare lunară.

1.3. Condiția noutății

Se observă că, spre deosebire de condițiile de admisibilitate ale sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura reglementată de O.U.G. nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept invocate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 43/2024 publicată în Monitorul Oficial nr. 1106 din 5 noiembrie 2024, Decizia nr. 52/2024, publicată în Monitorul Oficial nr. 1316 din 24 decembrie 2024, Decizia nr. 61/2024, publicată în Monitorul Oficial nr. 1274 din 18 decembrie 2024).

Cu toate acestea, această condiție este îndeplinită având în vedere următoarele argumente:

Cu toate că în jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că se pierde caracterul de noutate pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unor interpretări concretizate într-o jurisprudență consacrată, prin care s-a depășit stadiul unei practici incipiente, în curs de formare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 10/2014; Decizia nr. 37/2020; Decizia nr. 47/2020; Decizia nr. 10/2022; Decizia nr. 25/2022; Decizia nr. 26/2024), în urma verificării interpretărilor din această jurisprudență rezultă că problema de drept analizată a vizat aplicarea prevederilor art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004, coroborate cu art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006 în raport cu procurorii SIIJ, nu în raport cu alți judecători.

Astfel, în cvasi-majoritatea hotărârilor pronunțate în cauze în care judecătorii au solicitat acordarea diurnei SIIJ au fost avute în vedere condițiile prevăzute de art. 885 alin. (3) lit. b) și c) din Legea nr. 304/2004 referitoare la gradul profesional de parchet de pe lângă curte de apel și o vechime efectivă de cel puțin 18 ani în funcția de procuror, tocmai pentru că elementul de comparație al noțiunii de „funcție similară” a fost reprezentat de această categorie profesională, respectiv procurorii din cadrul SIIJ.

1.4. Chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curte de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare

Instanța Supremă, deși a fost sesizată în mai multe rânduri cu probleme de drept care ar putea prezenta similarități cu problema de drept sesizată în cuprinsul prezentei cereri, apreciem că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat prin mecanisme de unificare a practicii judiciare asupra acesteia.

Astfel cum s-a precizat anterior, interpretările stabilite prin Decizia HP nr. 13/2023 cu privire la noțiunea de „funcție similară” au caracter obligatoriu doar în cazul în care se invocă situația de discriminare în raport cu un procuror care și-a desfășurat activitatea în cadrul SIIJ, neputând fi extinse la situații în care elementul de comparație este diferit, nefiind aplicabile atunci când în discuție sunt drepturi recunoscute unor judecători în raport cu alți judecători.

Pe de altă parte, opinează că nu sunt incidente nici dezlegările obligatorii stabilite prin următoarele decizii:

Decizia nr. 13 din 27 ianuarie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care tratează problema naturii diferite a activităților desfășurate de magistrați în raport cu categoria socioprofesională a personalului asimilat.

Decizia nr. 18/27.01.2025 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la modul de calcul al diurnei de 2% acordate în baza art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, cu raportare la art. 882 alin. (5) din Legea nr. 303/2004.

Decizia nr. 70/2025 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care vizează o altă categorie profesională, respectiv procurorii care dețin gradul profesional de procuror de pe lângă judecătoria.

IV. Concluzii

Din ansamblul considerentelor expuse rezultă că litigiul nu se circumscrie, în mod strict, tipologiei de discriminare tranșate prin Decizia ÎCCJ nr. 13/2023 (compararea judecătorilor cu procurorii SIIJ), ci ridică o problemă distinctă: efectele, în planul egalității de tratament, ale unei hotărâri judecătorești definitive (Sentința civilă nr. 317/22.03.2022 a Tribunalului Bihor) care a integrat procentul de 2% în indemnizația de încadrare a unor judecători.

În această paradigmă, chestiunea centrală devine dacă procentul de 2% – odată calificat (prin raportare la art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 și art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006) ca element al indemnizației de încadrare – dobândește vocația unui component structural, cu aplicabilitate generală în interiorul aceleiași categorii profesionale, apt să justifice „egalizarea la nivel maxim”, sau rămâne un avantaj individual/circumstanțial, nereplicabil în lipsa îndeplinirii criteriilor de „funcție similară”.

Tocmai necorelarea dintre concepția unitară a stabilirii indemnizației (prin VRS și coeficienți de multiplicare), pe de o parte, și integrarea unui procent fix în baza de calcul, pe de altă parte, conturează o dificultate reală de interpretare susceptibilă să genereze practică neunitară.

Dacă procentul de 2% este înțeles ca parte integrantă a indemnizației de încadrare, cu stabilitate și aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale/categorii profesionale, atunci principiile nediscriminării și egalității (inclusiv prin mecanismul „egalizării la maxim” și cu luarea în considerare a hotărârilor definitive) pot justifica extinderea dreptului și asupra reclamantei. Dacă, dimpotrivă, se reține caracterul său individualizat ori strict dependent de destinatar și contextul normei inițiale, atunci diferența de tratament nu poate fi calificată discriminatorie, iar pretențiile privind recalcularea și plata diferențelor salariale nu au suport juridic, rezultând astfel utilitatea și necesitatea unei dezlegări de principiu în procedura O.U.G. nr. 62/2024, pentru a fixa criteriile de (ne)replicabilitate a dreptului și limitele sale în timp.

Prin urmare, în conformitate cu art 2 alin.(1) din OUG 62/2024 coroborat cu art. 519 – 521 din Codul de procedură civilă va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvă de principiu următoarei chestiuni de drept:

1. În lumina jurisprudenței Curții Constituționale și a dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 31 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului privind egalitatea de tratament și interzicerea discriminării în materie de remunerare, dispozițiile art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, coroborate cu art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006, pot fi interpretate în sensul că permit acordarea diferențiată a unor drepturi salariale în cadrul aceleiași categorii profesionale atunci când criteriul diferențierii constă exclusiv în vocația încadrării formale într-o anumită funcție, în absența unor diferențe obiective și rezonabile privind funcția similară, gradul profesional și vechimea?

2. În interpretarea Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 13/2023, potrivit căreia dreptul prevăzut de art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare, acest drept trebuie considerat ca un element al indemnizației de încadrare, în sensul art. 7 lit. c) și art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, susceptibil de a intra în mecanismul de egalizare pentru situații comparabile, sau un beneficiu salarial individualizat, exclus de la analiza comparativă a egalității de tratament?

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În conformitate cu art.2 alin.(1) din OUG 62/2024 coroborat cu art. 519 – 521 din Codul de procedură civilă sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolve de principiu următoarei chestiuni de drept:

1. În lumina jurisprudenței Curții Constituționale și a dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 31 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului privind egalitatea de tratament și interzicerea discriminării în materie de remunerare, dispozițiile art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, coroborate cu art. 13 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 27/2006, pot fi interpretate în sensul că permit acordarea diferențiată a unor drepturi salariale în cadrul aceleiași categorii profesionale atunci când criteriul diferențierii constă exclusiv în vocația încadrării formale într-o anumită funcție, în absența unor diferențe obiective și rezonabile privind funcția similară, gradul profesional și vechimea?

2. În interpretarea Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 13/2023, potrivit căreia dreptul prevăzut de art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare, acest drept trebuie considerat ca un element al indemnizației de încadrare, în sensul art. 7 lit. c) și art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, susceptibil de a intra în mecanismul de egalizare pentru situații comparabile, sau un beneficiu salarial individualizat, exclus de la analiza comparativă a egalității de tratament?

Fără cale de atac.

În conformitate cu art. 520 al.(2) C.pro.civ suspenda cauza prind pe reclamanta X, cu domiciliul procesual ales la Judecătoria X, cu sediul în X, județ X și pe pârâta

, cu sediul în , până pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolve de principiu următoarei chestiuni de drept.

Președinte,
X

Grefier,
X

Red./tehn. Jud. S.A.D./4ex./04.03.2026
Com.2ex/

CONFIRM
CU
ORIGINALUL